

מטעמי תורת זינים

פרשת תזריע מצורע – צרעת הבית הבגד והגוף

התורה מתארת שלשה סוגי נגעי צרעת. תחילה את צרעת הגוף כפי שנאמר "אדם כי יהיה בעור בשרו שאות או ספחת או בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת והוא אצל אהרן הכהן או אצל אחד מבניו הכהנים" (ויקרא יג, ט). אחר כך את צרעת הבגד שנאמר "והקנעו כי יהיה בו נגע צרעת בבגד צמר או בבגד פשתים: או בשרתי או בערב לפשתים ולצמר או בעור או בכל מלאכת עור" (ויקרא יג, טז – טח). ואחר כך גם את צרעת הבית שנאמר "כי תבאו אל ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזקה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אֲחֻזְתְּכֶם" (ויקרא יד, ז).

ויש להבין, מה היה אותו נגע צרעת שניתן בקירות הבית הבגד והגוף של האדם? ומדוע היו זקוקים דווקא לכהן על מנת להיטהר ממנו?

נגע טומאת הצרעת היה נכנע מול קדושתו של הכהן

הצרעת היתה מחלקי הטומאה ואצבע אלקים (רקנאטי) פרשת תזריע ד"ה אדם כי יהיה בעור), **ורפואתה היתה על ידי כהן ולא על ידי רופא או סממנים, משום שהצרעת לא תלויה ברפואות העולם** (זרע ברוך' לר' ברכיה ברוך תלמיד המגלה עמוקות) פרשת תזריע ד"ה ומעתה בסי' נבא אל ביאור) **אלא רק בדרכים ובסימנים שננתה התורה בעניין הכרת הנגעים** (הרמ"ד וואלי פרשת תזריע פרק יג על הפסוק יוראה הכהן את הנגע). לכן גם הכהן שהיה רואה את הנגע לא היה יכול לגזור על פי סברתו ככל היוצא מפיו בלי הבנה ושום שכל חלילה, אלא רק על פי ידיעת הנגעים. ואם הוא לא היה מכיר בנגעים אז היה מוליד עמו חכם הבקי בנגעים, והכהן היה אומר 'טהור' או 'טמא' לפי מה שהיה אומר לו החכם (הרמ"ד וואלי פרשת תזריע פרק יג על הפסוק יוראה הכהן את הנגע). **ולא היה לטומאה כוח ורשות לחול ולטמא את האדם בעניין הנגעים, אלא על פי דברי הכהן בלבד** (חסד לאברהם: מעין שני נהר סט ד"ה וכל נגע הנראה), **אפילו אם הכהן היה 'עם הארץ'** (ראה משנה נגעים, ג, א) (שפתי כהן על התורה) פרשת מצורע ד"ה וידבר הי אל משה).

מטעם זה נאמר "וּבֵּאֵר אֶשֶׁר לוֹ הַבַּיִת וְהַגֵּיד לִפְנֵי לְאֹמֵר כִּי נִגַע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת" (ויקרא יד, לה), כי לשון "הגיד" הוא דבר חכמה, לפי שאפילו אם בעל הבית הוא תלמיד חכם ויודע שזה נגע לא היה אומר "נגע נראה ליי" אלא "נִנְגַע נִרְאָה לִי" עם כי הדמיון, לפי שהטומאה והטהרה היא דווקא בידי הכהן (יגבול בנימין) לר' בנימין הכהן חלק ג' דרוש כה פרשת תזריע מצורע דף נא ע"ב ד"ה גם בפי שנייה). **וכשהכהן בעצמו היה אומר על הנגע 'טמא' אז היה מתיישב באדם כוח הטומאה והנגע התקשה והתפשט. ואם אמר 'טהור' אז כוח הטומאה הסתלק והנגע התרפא** (הרמ"ד וואלי פרשת תזריע פרק יג על הפסוק יחובא אל אהרן הכהן). וזה היה משום שכוח הטומאה היה נכנע בפני כוח הקדושה של הכהן הבא להתגבר עליו (וזהו פרשת תזריע דף ג ע"א ד"ה ובגין כך קדשא ברוך הוא) כי הוא היה איש החסד וממנו בורחים כל כוחות 'החיצונים' (אשל אברהם ועי' החיים) על טעמי המצוות בחלק עי' החיים מצוה רלז דף קט ע"ב ד"ה ועי' האמת כבר נתבאר) לכן הכהן היה יכול להביט בנגע ולדכאו בהבטת עיני קדושתו, וגם לטמאו בפיו שנאמר "טמא? טמאנו הלה" (ויקרא יג, מד) (אלשיך קדושי פרשת תזריע יג, ג ד"ה וחנני כי אין כח הטומאה).

מחמת תוקף קדושתו (מוזבא אליהו) למחבר' שבט מוסר' פרשת מצורע ד"ה שאלוני כיון שהכהן) **הַרְבֵּה של הכהן** (יידו בכל' למחבר' שבט מוסר' סימן תרמי"ב ד"ה וביאור מאמר זח), **הוא היה יכול לראות את טומאות הנגעים** (מוזבא אליהו) פרשת מצורע ד"ה שאלוני כיון שהכהן) **אך לא היה בהם כוח להיזקק בו** (יידו בכל' למחבר' שבט מוסר' סימן תרמי"ב ד"ה וביאור מאמר זח) **והם היו נדחים מפניו.** אך אם היה אחד מישראל רואה את הנגעים, אפילו אם הוא אחד מחכמי ישראל הקדושים – היה אפשר שהטומאה תדבק בו (יידו בכל' סימן תרמי"ב ד"ה וביאור מאמר זח). והטעם בזה, משום שהטומאה מבקשת להיזקק בקדושה, והיות והישראלי קדושתו קלה אזי היא מוצאת שם פתח להיכנס בו וימנעו לכך רגלה. ואילו בבחן חוזק קדושתו והתגברותה דוחה את הטומאה והיא אינה יכולה לנוח ולשרות בו כלל (מוזבא אליהו) פרשת מצורע ד"ה שאלוני כיון שהכהן).

'צרעת הבגד' באה על ידי שדים שהטילו ארס בבגדי בני האדם

'צרעת הבגד' היתה באה על ידי 'שדים' שהענישו את האדם. לכן הנגע היה נקרא גם 'צרעת ממארת', כי הוא מאותו הצורך הארוך המעניש את האדם על פי בוראו שפעולתו היא ארוכה, ושעליו נאמר בחטא הקדמון "אֲרוּר אֲתָה מִכָּל הַבְּהֵמָה וּמִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה" (בראשית ג, יד) (יצור המור' סוף פרשת תזריע ד"ה ראה והבן איד זח), שהרי השדים באים מכוחו (עפ"י 'מאירת עינים' לר' יצחק דמן עכו תלמיד הרמב"ן פרשת מצורע ד"ה מקום שאין שם ישוב). **אותם השדים היו ניגשים אל האנשים החוטאים בנפשם ומטילים בהם ארס ומטמאים את בגדיהם בכל מיני נגעים וטומאה, עד אשר נראים 'נגעים' בבגדיהם.** אמנם על חכמי ישראל לא היה בידם יכולת, כי תורתם משמרתם. ומכל מקום, כיוון שהם כן היו מתקרבים אליהם – לכן בגדיהם של חכמי ישראל היו מתבַּלְלִים קודם זמנם (ראה גמי ברכות דף ו ע"א) (יצור המור' פרשת תזריע ד"ה והבגד כי יהיה בו נגע צרעת).

השד הזה של צרעת הבגד נרמז בפסוק "וְנִרְאָה אֵת הַנֶּגַע בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי כִּי פֶשֶׁה הִנֵּנּוּ בַּבֶּגֶד או בְּשֵׂרֵי או בְּעֶרְב" (ויקרא יג, טא), כי על אף שידוע שה'בגד' הוא ה"שָׂרֵי" או ה"עֶרְב", חזר ואמר אותם כדי לרמוז על השד השולט על 'השתי והערב'. ולפי שהוא 'תועבה' ונאמר "וְלֹא תְבִיא תוֹעֵבָה אֶל בֵּיתְךָ" (דברים ז, כ) **לכן צייתה התורה לשרוף אותו "וְשָׂרְף אֶת הַבֶּגֶד או אֶת הַשֵּׂרֵי או אֶת הָעֶרְבַּ בְּצֶמֶר או בִּפְשֵׂתִים או אֶת כָּל כְּלֵי הָעוֹר אֲשֶׁר יִהְיֶה בו הַנֶּגַע כִּי צִרְעַת מִמָּאֲרַת הוּא בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף"** (ויקרא יד, טב) (יצור המור' סוף פרשת תזריע ד"ה ראה והבן איד זח). וכשהיה מתבונן האדם בצרעת שבבגדו, הוא היה מבין שהתלבשה בו טומאה ומעשיו מפורסמים לכל, והיה משתדל לתקן את אשר עָוֵת, ואז היה מתרפא (טעמי המצוות) לרבינו מנחם הבבלי מצוות עשה מצוה עט).

'צרעת הבית' נעשתה מחמת השדים שהיו נמצאים בתוך הבית

גם בטומאת 'צרעת הבית' היה מתפשט שד ומטמא את כל הבית. אך כל עוד שלא הגיע הכהן הכל הוחזק כטהור (יצור המור' פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית). לכן טרם בואו של הכהן היו מפנים את כל אשר בבית שנאמר "וַיִּצְוָה הַכֹּהֵן וּפְנֵי אֶת הַבַּיִת בְּטָרֶם קָבָא הַכֹּהֵן לָרְאוֹת אֵת הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבַּיִת וְאַחַר כֵּן קָבָא הַכֹּהֵן לָרְאוֹת אֶת הַבַּיִת" (ויקרא יד, לו). והיות שהכהן הוא מצד הקדושה והוא 'הקטיגור' של אותו 'הנגע' אשר בבית, **לכן כשיראה הנגע שהוא הסטרא אחרא את הכהן הקדוש – הוא מיד יטיל זוהמא בכל מה שבבית** (שפתי כהן על התורה) פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית, 'ילקוט דוד' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית). וזה כוונת הפסוק "וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בַּבַּיִת" בלשון עתיד, לומר שכעת הוא לא טמא, אבל יהיה טמא כאשר "קָבָא הַכֹּהֵן לָרְאוֹת אֶת הַבַּיִת" (שפתי כהן על התורה) פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו הבית).

והנה כאשר הגיע הכהן ובקדושתו וחכמתו ראה במראה עיניו את הבית (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית), אז השד שהיה בבית לא ברח מפניו אלא הלך ונחבא בקיר ונשקע שם כדי שלא יראהו הכהן. וזהו מה שנאמר "וְרָאָה אֶת הַנֶּגַע וְהִנֵּה הַנֶּגַע בְּקִירֵת הַבַּיִת" (ויקרא יד, לו) "וְרָאָה אֶת הַנֶּגַע" – שראה אותו הכהן, ואף על פי כן "וְהִנֵּה הַנֶּגַע" – כלומר שלא ברח מפניו ללכת לו. אך עם זאת, ראה הכהן כי היו נעשים פניו של השד "שִׁקְעוּרוֹת יִרְקָקוֹת אוּ אֲדָמָדְמָת וּמְרָאֵיהוֹ שָׁפַל מִן הַקִּיר" (ויקרא יד, לו) – על שנתבייש מפניו של הכהן. לכן בתחילה לא היו מתגרים באותו שד, לא חולצים את האבנים ולא מקציעים את הבית, אלא רק "וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן מִן הַבַּיִת אֶל פֶּתַח הַבַּיִת" (ויקרא יד, לח), כדי שעל ידי כן אולי ילך השד בשעה שלא יראהו הכהן (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית).

ומחמת שהשד טימא את הבית, הכהן היה מסגיר אותו שנאמר "וְהִסְגִּיר אֶת הַבַּיִת שֶׁבַעַת יָמִים" (ויקרא יד, לח) (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית) והיה גם מוסיף ומטמא את כל אשר בבית – כי טמא הוא השד הזה ויטמא טמא יקרא. וכך על ידי ההסגר שעשה למשך שבעה ימים רצה הכהן שיעבור עליו יום שבת קודש, ובוזה לנסות להוציא את אותה הטומאה ואותו השד ממקומו. לפי שהשדים נבראו בערב שבת הראשונה של בראשית (ראה פרקי אבות ה, ו), וקודם שנגמרה עשייתם התקדש עליהם יום השבת (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית) והם נשארו רק רוחות בלי גוף (רבינו עובדיה מברטנורא' על פרקי אבות ה, ו), לכן השדים בורחים מאימת השבת (צ'רור המור' לר' אברהם סבע פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית).

אחרי אותם שבעה ימים היה בודק הכהן את הבית (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית) מהדורת ויניציאה שנת רפ"ג) ואם השד לא התבייש ולא הוריקו פניו אלא אדרבה "פֶּשֶׁה הַנֶּגַע בְּקִירֵת הַבַּיִת" (ויקרא יד, לו) (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית) אזי היו חולצים את האבנים (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית) מהדורת ויניציאה שנת רפ"ג) אשר בהם היה הנגע (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית) ששם הוא מקום מושבו של השד (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית) והיו משליכים את האבנים, וכך מוציאים אותו בעל כורחו. וזהו מה שנאמר "וְחָלְצוּ אֶת הָאֲבָנִים אֲשֶׁר בְּהֶן הַנֶּגַע וְהִשְׁלִיכוּ אֹתָהֶן אֶל מַחוּץ לְעִיר אֶל מְקוֹם טָמֵא" (ויקרא יד, לו), "וְחָלְצוּ" – שאינם מניחים לשד לחלוף על האבנים אלא חולצים אותו מהם כדי שלא יהיה היזק לעולם (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית). וכך כל הפעולות שעשו בבית היו על מנת לסלקו, וככל שהוא היה מושרש יותר כך היה צריך יותר (עפ"י יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יידעת וגומר' מהרמ"ק).

ואם אחר כך עדיין נשאר שם השד, זה היה סימן כי הוא איננו מתבייש מאנשי הבית אלא אדרבא שמח. וכנגד שמחתו נאמר לשון "וּפְרַח" בפסוק "וְיָאֵם לְשׁוֹב הַנֶּגַע וּפְרַח בְּבֵית אַחַר חֶלֶץ אֶת הָאֲבָנִים וְאַחֲרֵי הַקְּצוֹת אֶת הַבַּיִת וְאַחֲרֵי הַטּוּחַ" (ויקרא יד, לו). ורק כששב הכהן לבית אזי היה השד מתבייש מפניו כי הוא קטגורו. לכן אז לא נאמר לשון "וּפְרַח" אלא "וּבָא הַכֹּהֵן וְרָאָה וְהִנֵּה פֶּשֶׁה הַנֶּגַע בְּבֵית" (ויקרא יד, מז) (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה וצוה הכהן ופנו את הבית). ועל זה אמר הכהן "צִרְעַת מִמְאֶרֶת הוּא בְּבֵית טָמֵא הוּא" (ויקרא יד, מז) "צִרְעַת מִמְאֶרֶת" – כלומר שהוא מאותו השטן שהוא היצר הרע. ואז הכהן ניתץ את הבית והסיר את היסודות באופן שייצא אותו השד משם וכן 'רוח הטומאה' שעליה נבנה הבית. ואז לקחו אבנים אחרות ועשו יסוד ובנין חדש בשם ה' אל עולם, והיה קיום לבית וליושבו (צ'רור המור' לר' אברהם סבע פרשת מצורע ד"ה ואמר כנגע נראה לי בבית).

נגע הצרעת שניתן בבתיהם של אנשי כנען סילק משם את רוח הטומאה

כל הכנענים בארץ היו עובדי עבודה זרה ונדבקו כולם ברוח הטומאה שלה. הם היו בונים בניינים לצלמיהם ולתועבותיהם, לצד הטומאה שהיא העבודה זרה (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה כנענים פלח). יסודם היה על השקר והכזב, וכל מעשיהם היו מיוסדים על הכישוף. ולכן כאשר הם היו בונים את ביתם, אזי מיד בתחילת היסוד הם היו מייסדים אותו על שורש פורה ראש ולענה, והיו אומרים ששמים את האבן הראשה לשם שד פלוני ולשם עבודה זרה פלונית (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה יעתה שמע מה שכתב הקדוש' עפ"י דברי רש"י) ואז רוח הטומאה היתה עולה שם, וגם היתה נגמרת המלאכה עם אותה רוח הטומאה (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה כנענים פלח). ומאותה העת היא היתה שורה בבית ומטמא את כל אשר בבית (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה יעתה שמע מה שכתב הקדוש' עפ"י דברי ר' שמעון בר יוחאי). והם היו עושים את כל מעשיהם לשמות ידועים מרוח הטומאה, באופן שכל ארץ ישראל היתה מלאה גלולים ושקוצים ושדים (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה יעתה שמע מה שכתב הקדוש' מרשב"י).

ואף שהגויים בארץ ישראל טימאו את הארץ ופגמו באוירה ועפשו אותו – הטומאה לא היתה ניכרת בימיהם, כיון שהם עצמם היו שורש הטומאה ולא היה דבר חוצץ ביניהם לבין הארץ (מוזב אליהו' פרשת מצורע ד"ה במדרש כי תבא אל ארץ כנען). וכשישראל נכנסו לארץ, הקב"ה חס עליהם (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה ובגין כך) שלא ייזקו מפניהם (קב הישר' פרק כ ד"ה וזהו ענין של נגי' בנים) ושיהיו טהורים (צ'רור המור' פרשת מצורע ד"ה יעתה שמע מה שכתב הקדוש) לפי שלא ידעו דבר על אותם בתיים שבאו לגור בהם (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה ובגין כך). ועוד רצה הקב"ה לטהר ולקדש להם את הארץ כדי לפנות מקום לשכינה שלא שורה בתוך הטומאה (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה כיון ששאלו) מחמת שאין רצונה להיות היכן שכבר נאחזה קודם לכן 'רוח הטומאה' (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה ואמר ליה רבי' בשם רבי חזקיה). וכאשר מבערים את הטומאה על פי דרכי התורה אז מוצאת הקדושה מקום לנוח שם (אגרא דכלה' למחבר' בני יששכר' פרשת מצורע על הפסוק 'כנגע נראה').

לכן כאשר ישראל נכנסו לארץ הקב"ה שלח על הבית נגע אחד (יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יבא אשר לו הבית' ממחרתיו) שהוא 'דין קשה' (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה ובגין כך קדשא בריך הוא) שורש יניקת 'החיצונים' הטמאים (מדרש לפירושים' לר' אליעזר פישל מסטרייוב דרוש כט כללות לאה ורחל דף נא ע"ב ד"ה והנה תמורת), במטרה להעביר את הטומאה על ידי שינתצו את הבית מחמת אותו הנגע (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה ובגין כך קדשא בריך הוא) וכך ייהרס בנין הטומאה שבנו הכנענים (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה כיון דשאלו ישראל, שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה ובמדבר מה טעם הארץ). לכן נאמר בפסוק "כִּי תְבָאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְכֶם לְאֶחְזָה וְנִתְּיָה נֶגַע צִרְעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם" (ויקרא יד, לח), "כִּי תְבָאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן" – לא נאמר 'אל הארץ' בסתם כפי שנאמר בכמה מקומות בתורה אלא "אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן", לרמוז שבסיבת היות הכנענים עובדי עבודה זרה מוכרח הוא לתת 'נגע צרעת' בבתיהם כדי שיהרסו אותם (חוט של חסד' למחבר' ישבט מוסר' פרשת טהרה ד"ה כי תבאו אל ארץ).

הטומאה שהיתה נמצאת שם בבית לא היתה חפצה באותו 'הדין הקשה' שנתן ה', לכן היתה נלחמת עמו. וזה נרמז במה שאמר בעל הבית לכהן "וּבָא אֲשֶׁר לוֹ הַבַּיִת וְהִגִּיד לַכֹּהֵן לֵאמֹר כְּנָעַן נְרָאָה לִי בְּבֵית" (ויקרא יד, לח) (יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יאיר אלעזר כתיב והורתם' מהרמ"ק) אמר "כְּנָעַן" כנגד מה שהנגע הולך וחוזר ושב אל מקומו, ומתגבר על 'רוח הטומאה' חברו (יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יאיר אלעזר כתיב והורתם' מהרמ"ק), והוא שגורם כי המְרָאָה בקירות הבית משתנה מ'סימן' ל'סימן' (וזהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה ובגין כך, יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יבא אשר לו הבית' ממחרתיו), ואמר על הנגע "נְרָאָה לִי" כי הוא ניתן דווקא לישראלי ולא לכנעני שגר קודם לכן בבית הזה (נבול בנימין' לר' בנימין הכהן חלק ג' דרוש כה פרשת תזריע מצורע דף נא ע"ב ד"ה גם בפי שניה). וכששמע את זה הכהן מפי בעל הבית, הוא ידע כי ה' יתברך שלח את אותו 'הנגע' לטהר את הבית (יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יבא אשר לו' ממחרתיו). ראה יעוצו אורות' להחידאי' על זוהר פרשת תזריע דף נא ע"ב אות ה).

'הקליפה' של רוח הטומאה שגרה בבית, היתה קוראת לשאר חבריה 'הקליפות' שיבואו שם (יאור החמה' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה יאמר ר' אלעזר וכ"ש ממחרתיו, פירוש יזר' אמתי' למחרתיו' על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב). ואכן רבים מהם היו מנסים לבוא לעזרת 'רוח הטומאה' השוכנת שם, על מנת שתתגבר על הנגע אשר היה מתקוטט

עמה (אור החמה) על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה אמר ר' אלעזר וכל שכר מהרמ"ק) **ולבסוף היה הנגע דין קשה' שולט עליו כי כוחו הוא גדול** (אור החמה) על זוהר פרשת תזריע דף נה ע"א ד"ה אי"ר אלעזר כתיב והזרתם מהרמ"ק), **והיה מסיר את רוח הטומאה מהבית** (זוהר פרשת תזריע דף נא ע"ב וכו' ד"ה וכן הו' נחית, אור החמה) על זוהר פרשת תזריע דף נה ע"א ד"ה אי"ר אלעזר כתיב והזרתם מ' משה קרוובירו הרמ"ק). וכל זה היה בשלבים, שבתחילה היה הנגע בכותל מבחוץ, ואחר כך נכנס פנימה ודחה את רוח הטומאה שהיתה בכותל אל לחוף ונתכסה הנגע בתוך הכותל. ואחר כך יצא הנגע עצמו לבחוץ ודחה את רוח הטומאה לגמרי. **וזה ביאור נוסף על מה שאמר בעל הבית "כָּנַע נְרָאָה לִי בְּבֵית" (ויקרא יד, לה) כלומר כמו הנגע שיש לי בבית כך גם היה נראה לי 'רוח הטומאה' על הכותל של הבית** (מקדש מלך' לר' שלום בוגלו על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב בביאור זוהר). **ונאמר לשון "הַגִּיד לְפָנֶיךָ" (ויקרא יד, לה) לפי שהוא לשון חכמה, כי זה היה דבר חכמה לראות את המראות הללו** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה אלא בשעתא דהא).

ואף שכבר הלכה לה הטומאה היה צריך לנתץ את הבית, **כי 'הנגע צרעת' (זוהר פרשת מצורע דף נה ע"א ד"ה אמר רבי אלעזר) שהוא שורש יניקת החיצונים** (מדרש לפירושים' לר' אליעזר פישל מסטרייב דרוש כט כללות לאה ורחל דף נא ע"ב ד"ה והנה תמורה), **היה עדיין בבית עד אשר יקיימו בו את דין הריסת הבית והאבנים שנאמר "וְנָתַץ אֶת הַבַּיִת אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו וְאֶת פֶּלַעַר הַבַּיִת וְהוֹצִיא אֶל מַחוּץ לְעִיר אֶל מְקוֹם טָמֵא" (ויקרא יד, מה) (זוהר פרשת מצורע דף נה ע"א ד"ה אמר רבי אלעזר). והיה צריך לנתץ גם משום שכל זמן שהבית היה קיים הוא עדיין היה שייך לאותה 'רוח טומאה' והיא יכלה לחזור אליו** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א-ע"ב ד"ה כיון דאזיל). ורק אחרי שנהרס כל הבית ונתצו כל האבנים אז נטהר הבית. **אחר כך בעל הבית בנה שם בית אחר** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה וכדין אתי) **אך לא באותו העפר אלא בעפר אחר, על מנת להעביר את רוח הטומאה שהיתה שם** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה תא חזי אי עובדא דא). וגם בנה את הבית במרחק של יותר משני טפחים מהיסוד של הבית הקודם שנהרס. והזכיר על הבית שמות קדושים שיהיה בניינו בקדושה (זוהר פרשת תזריע דף נא ע"ב ד"ה וכד הוה נחית).

על אותם בתים חדשים שבנו ישראל לאחר הריסת הקודמים נאמר **"וּבְתֵימֵי טֹבִים תִּבְנֶנָּה וְיִשְׁבְּתָךְ"** (דברים ח, יב) כלומר שהם נקראים עתה טובים, לעומת הבתים הראשונים שנהרסו שלא היו טובים ולא היו בכלל הקדושה והטהרה (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה וכדין אתי). **מטעם זה ה' לא הבטיח לישראל שיקבלו בארץ בתים בנויים שהם לא בנו, כפי שהבטיח בעניין ה"ערים" וה"ברת" ה"פְּרָמִים" וה"אֲזִיטִים" (ישפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה ואולי גם כן אותו) אלא רק הבטיח שיהיו "מְלֵאִים כֶּל טוֹב" כלומר בממון כסף וזהב** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה אמר רבי אלעזר) **כפי שנאמר "וַיְהִי כִּי יְבִיאֲךָ ה' אֶלְקִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָשַׁבַע לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לֵאמֹר לְתֶךָ לְךָ עָרִים גְּדֹלֹת וְטֹבֹת אֲשֶׁר לֹא בְנִיתָ: וּבְתֵימֵי מְלֵאִים כֶּל טוֹב אֲשֶׁר לֹא מְלֵאֵת וּבְרַת חֲצוּבִים אֲשֶׁר לֹא חֲצַבְתָּ פְרָמִים וְאֲזִיטִים אֲשֶׁר לֹא נְטַעְתָּ וְאֶכְלֵת וְשִׁבְעֵת" (דברים ו, י-יא) וזה משום שבנינם של הבתים הבנויים היה צריך להיחרס כי נבנה על 'שם של טומאה' (ישפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה ואולי גם כן אותו).**

על ידי הריסת הבתים המצורעים של הכנענים התגלו מטמוני כסף וזהב

כאשר ישראל היו במדבר, הכנענים שהיו בארץ שמעו שעם ישראל באים אליהם לארץ כנען, אז הם עמדו והטמינו את ממונם בתוך השדות והבתים שלהם (ויקרא רבה יז, א) – **מטמוניות של כסף** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה אמר רבי אלעזר) **זהב** (רש"י ויקרא יד פסוק לד, עפ"י זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה אמר רבי אלעזר) **ומרגליות טובות** (עפ"י פני דוד' להחיד"א פרשת תזריע טהרה אות ו ד"ה כי תבואו אל ארץ, ועשו כך במשך כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר (רש"י ויקרא יד, לד). ולפעמים על מנת לטמון את ממונם היו הכנענים מזכירים שמות של טומאה ומושכים שם גם 'רוח טומאה' (אור החמה) על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה אשתמדען מכתשין וגומר' מהרמ"ק). **וכאשר ישראל נכנסו לארץ והיו סותרים את בתיהם של הכנענים מחמת אותם נגעים שבאו עליהם, הם היו מוצאים בכתלים את אותם האוצרות** (ויקרא רבה יז, ג, זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א ד"ה כוונת דא, רש"י ויקרא יד, לד). **וגם היתה מתייבשת להם השדה שלקחו מהכנענים, ומתוך שהם היו הופכים אותה היו מוצאים גם שם אוצרות** (ישפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה ובמדרש מה חטאה הארץ).

ה' בישר לישראל כבר בהיותם במדבר על הדבר הזה שנאמר **"כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְכֶם לְאֶחְזָה וְנָתַתִּי נֶגַע צְרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֶחְזָתְכֶם"** (ויקרא יד, לד), **"וְנָתַתִּי נֶגַע צְרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֶחְזָתְכֶם" – בישר להם שהוא עתיד לתת 'נגע צרעת' בבתיהם בכדי שימצאו את המטמונים שנמצאים בקירות בתיהם (רש"י ויקרא יד, לד). ומה שאמר להם "וְנָתַתִּי" שהוא לשון בשורה טובה שיש לה' יתברך לתת לישראל עוד יותר ממטמוני זהב וכסף, לפי שבישר אותם טובות שכאשר הם יגיעו אל הארץ הקדושה שה' דורש אותה תמיד, אז כיון שהם דבקם בקדושתו יתברך לכן הוא ייתן את 'נגע הצרעת' שהוא אויביהם בבית ארץ אחוזתם כלומר ברשותם, והם יעשו לו הטוב בעיניהם לבערו מהעולם. וזה דומה לאדם האומר לחברו "אני אתן אויביך בידך כאשר הוא קשור בידי ורגליו, ותעשה לו הטוב בעיניך!". לכן דווקא על הכהן שהיה מכיר את נגע הצרעת שהוא מצד הטומאה היה מצוה לקיים "וְנָתַץ אֶת הַבַּיִת" (ויקרא יד, מה) כדי להסירו מן העולם (שמעון הטוב וזקן אהרן בחלק שמו הטוב פרשת מצורע דף מה ע"ב על הפסוק 'כי תבואו אל הארץ').**

ועוד נאמר בפסוק **"וְנָתַתִּי נֶגַע צְרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֶחְזָתְכֶם"** (ויקרא יד, לד) שתי התיבות "בְּבֵית אֶרֶץ" רומזות על 'הבית' ו'השדה' ששם היו מוטמנים האוצרות. ומכיוון שהרוב היו מטמינים בבתיים לכן השדה באה רק ברמז בתיבה "אֶרֶץ". **וכן התיבות "אֶרֶץ אֶחְזָתְכֶם" יוצאות גמטריא התיבות 'כדי לגלות כספם וזהבם' עם עוד ארבע כנגד ארבע התיבות (ישפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה ובמדרש מה חטאה הארץ). ונאמר גם בפסוק "אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְכֶם לְאֶחְזָה" (ויקרא יד, לד), לשון הווה, כלומר מעתה ומעכשיו. כי כבר מאז הבטחת ה' היו האמוריים בארץ ישראל מטמינים בביתם זהב ומרגליות וכן הם עשו בכל משך שהותם של ישראל במדבר. לכן הנתניה היא בלשון הווה כי כל טובם של האמוריים הוא כבר לישראל (פני דוד' להחיד"א פרשת תזריע טהרה אות ו ד"ה כי תבואו אל ארץ).**

נמצא כי 'צרעת הבתים' באה לישראל בכניסתם לארץ על שני דברים – על מנת להעביר את 'רוח הטומאה' מהבתים ועל מנת למצוא את המטמונים של גויי הארץ (אור החמה) על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה ריש אמר כל דאי ממהר"ח"י בדעת ר' שמעון, עוצני אורות' להחיד"א על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"א אות א). **כי על ידי שניתצו את הבתים התקדשה הארץ והועברה רוח הטומאה ממנה ומעם ישראל, ובאותה העת שהיה מנתץ היה בעל הבית מוצא שם ממון שהיה מספיק לו לבנות את ביתו מחדש ולמלאותו** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה רבי שמעון אמר), **ואף היה שם במטמון כפלי כפליים ממה שהיה צריך לבניינו** (אור החמה) על זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה ריש אמר כל דאי ממהר"ח"י). **ואז בעל הבית לא היה מצטער על הבית שהוא צריך להרוס** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה רבי שמעון). **לכן ישראל נכנסו לארץ עם שני מיני עושר, אחד מה שלקחו ממצרים והשני מה שלקחו כאשר נכנסו לארץ ישראל** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה תרין עותרין). **ובזה התקיימה הבטחת ה' לאבות שיכניס את בניהם לארץ מלאה כל טוב** (ויקרא רבה יז, א), **כשהכוונה היא לממון לכסף ולזהב של הכנענים** (זוהר פרשת תזריע דף נ ע"ב ד"ה אמר רבי אלעזר).

'צרעת הגוף' היתה טומאה קשה ביותר ובאה מכוח עוונות האדם

הנגעים שהיו נראים בגוף האדם היו כוחות טומאה רוחניים שברא האדם החוטא בעונו (קנה חכמה' למורה"ל פולחוביז בחלק 'ירוש התשובה' ד"ה ולבא אל ביאור תמיד), כך שמהעבירות עצמן נעשו הנגעים באדם (חסד לאברהם' מעין שני נהר סט ד"ה וכל הנראה) והם נדבקו ונאחזו בו בסביבת עוונותיו, והתלבשו בלבוש גשמי מכוּעַר של 'נגע צרעת' אשר השתווה לעצמותם הכעורה (הרמ"ד וואלי פרשת תזריע פרק יג על הפסוק יאדם כי יהיה בעור בשרו). וכאשר נראה לעיני כל אחיותם של הכוחות הטמאים באדם הנגוע, היו פורשים ממנו כל האנשים הטהורים. ואז אותו האדם היה מהרהר תשובה ובא אל הכהן שמטאדל בטוהרתו ותיקונו כפי שנאמר "אָדָם כִּי

יהיה בעור פשרו שאות או ספחת או בהרת והיה בעור פשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים" (ויקרא יג, ב) (הרמ"ד וואלי פרשת תרועה פרק יג על הפסוק 'אדם כי יהיה בעור')

המצורע בעצמו היה רשע **הטומאה** (שליה הקדושה' תורה שבכתב פרשת נשא ד"ה על כן אחר שהזכיר) **מארכס זהומת הנחש** (שליה הקדושה' תורה שבכתב פרשת כי תצא ד"ה גם נבאר מתוך מה) **והיה נחשב כמו 'מת'** (ראה גם בעודה דרך זה ה' ע"א) (תפארת יחונת' פרשת תרועה ויקרא יג, ב). **ולא היה לטומאה הזאת תיקון בעודה בו**. **לכן הוא היה משולח מחוץ לשלשלת המחנות שהן 'מחנה שכינה' 'מחנה לוי' ו'מחנה ישראל'** (שליה הקדושה' תורה שבכתב פרשת נשא ד"ה על כן אחר שהזכיר) **בכדי להרחיקו מהמחנה כל עוד יש לכוח הרע אחיזה בו, כך שלא יהיה לרע הוא יניקה מישראל** (ישם משמואל' פרשת תרועה שנת תרע"א תז"מ ושבת ר"ח ד"ה ומעתה יובנו דברי). **והוא היה יושב "בַּדָּד" מחוץ למחנה שנאמר "כָּל יָמֵי אֲשֶׁר תִּהְיֶה בּוֹ טָמֵא טָמֵא הוּא בַּדָּד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ"** (ויקרא יג, מו) **במקומם של החיצונים והשדים** (ספר הליקוטים' להארי"ל זיל פרשת תרועה סימן יג ד"ה וידבר ה' אל משה וכו'). **וכפי שהיה עם מרים כאשר הצטרעה לאחר שדיברה על אחיה משה שנאמר "וַתִּסָּר מִרְגְּמֵי מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שֶׁבַעַת יָמִים"** (במדבר יב, טו).

בגדיו של המצורע היו צריכים להיקרע שנאמר "בַּגְּדָיו יִהְיוּ פְרָמִים" (ויקרא יג, מה) **על מנת להראות שנטמאו גם 'בגדי נשמתו' על ידי טומאתו** (ע"ה מקלטי' פרשת תרועה אות קע ד"ה לקרוע המצורע בגדיו). **ובכל ימי צרעתו הוא היה כמו מנוחה כלפי מעלה**. **לכן אם מת אדם בצרעתו, היו קוברים אותו בריחוק מקום כמו שעשו לאדם שמת בנידויו, בכדי להודיע שכך הוא המצורע כלפי מעלה**. **וכפי שהיה מעשה עם המלך עוזיהו שניסה להקטיר קטורת אף שהוא לא היה כהן ולכן הצטרע שנאמר "וַיִּזְעַף עֲזֹרְיָהוּ וַיִּבְדֹּד מִקְטֹרֶת הַקְּטִיר וַיִּזְעַף עִם הַכֹּהֲנִים וַהֲצֵרֶת זָרְחָה בַּמִּצְחֹו לִפְנֵי הַכֹּהֲנִים קְבִית ה' מַעַל לַמִּזְבֵּחַ הַקְּטֹרֶת"** (דברי הימים ב' פרק יו, ט). **וכך עוזיהו מת בצרעתו שנאמר "וַיִּהְיֶה עֲזֹרְיָהוּ מִקְלָף מִצָּרַע עַד יוֹם מוֹתוֹ"** (דברי הימים ב' פרק יו, כא), **ובקבורתו נאמר "וַיִּשְׁכַּב עֲזֹרְיָהוּ עִם אֲבֹתָיו וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עִם אֲבֹתָיו בַּשָּׂדֶה הַקְּבוּרָה אֲשֶׁר לְמִלְכִים כִּי אָמְרוּ מִצָּרַע הוּא"** (דברי הימים ב' פרק יו, כב) (ספר ציוני' פרשת מצורע ד"ה זאת תהיה תורת) **כלומר שעוזיהו נקבר "בשדה הקבורה" אך לא במערה עם שאר המלכים** (רש"י דברי הימים ב' פרק יו, כב).

כאשר אדם מצורע התערער ועשה תשובה אזי 'ארס הנחש' של הצרעת שבו היה יוצא החוצה (שליה הקדושה' בחלק תורה שבכתב פרשת כי תצא ד"ה גם נבאר מתוך מה). **ואז היה צריך לעשות פעולות לטהר אותו ולהצילו מיד הטומאה מאחר שנכנס לתוכה וישב בתחומה והיא היתה חופפת עליו** (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע ד"ה ואם דל הוא). **לכן אף שהמצורע היה נרפא מנגע הצרעת וחוזר אל המחנה, כל זמן שהוא לא השלים את כל חלקי טהרתו עדיין נאסרה עליו אשתו שנאמר "וַיֵּשֶׁב מִחוּץ לְאֶהֱלוֹ שֶׁבַעַת יָמִים"** (ויקרא יד, ח), **"אֶהֱלוֹ" – זאת אשתו** (ראה גם מועד קטן דף ז' ע"ב, רש"י ויקרא יד, ח). **והטעם בזה, לפי שאי אפשר שיצא דבר טוב מזיווג כזה, בשעה שרשעים הדינים של הטומאה החמורה הזאת עדיין שורה עליו** (הרמ"ד וואלי פרשת מצורע פרק יד על הפסוק 'וכבס המטהר את בגדיו').

המצורע היה מגלח את שערו כדי להכניע את כוחות הטומאה השופעים, וכן היה צריך לטבול במים ולכבס את בגדיו על מנת להעביר את 'רוח הטומאה' מעליו כפי שנאמר **"וַיְכַבֵּס הַמְּטַהֵר אֶת בַּגְּדָיו וְגִלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהַר"** (ויקרא יד, ט). **ועוד נתנו על המצורע מדם קרבן האשם בשלשה מקומות בגופו שבהם שורים שדים המעוררים את האדם לרדוף אחרי תאוות גופניות – על "תְּנוּפָא אֶזְן הַיְמִינִית" על "בִּהֶן יָדוֹ הַיְמִינִית" ועל "בִּהֶן רַגְלוֹ הַיְמִינִית" כפי שנאמר "וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֵשָׁם וַיִּתֵּן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָא אֶזְן הַיְמִינִית וְעַל בִּהֶן יָדוֹ הַיְמִינִית וְעַל בִּהֶן רַגְלוֹ הַיְמִינִית"** (ויקרא יד, יז). **ועל ידי נתינה זו היו מסתלקים מעליו אותם השדים, והוא היה ניצול מתובע ומקטרג** (חסד לאברהם' מעין ב' נהר סא ד"ה ידע כי יש' ועיי"ש שזה היה ענין הסימנים שמסר יעקב אבינו לרחל, ואכת"ל).

הציפור המשולחת של המצורע כיפרה כמו שעיר המשתלח של יום הכפורים

בסדר של טהרת המצורע היה צריך לקחת שתי ציפורים שהיו בסוד שני השעירים של יום הכפורים, כאשר אחת מהן שילחו אל המדבר שנאמר **"וַיִּשְׁלַח אֶת הַצִּפֹּר הַחֲזֵה עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה"** (ויקרא יד, ז). **וכן גם עשו בטוהרת נגעי הבתים שנאמר "וַיִּשְׁלַח אֶת הַצִּפֹּר הַחֲזֵה אֶל מִחוּץ לְעִיר אֶל פְּנֵי הַשָּׂדֶה וְכַפֵּר עַל הַבַּיִת וְכַפֵּר עַל הָעִיר"** (ויקרא יד, ג). **הציפור המשולחת היתה נושאת את כל עוונותיו של החוטא אל מחוץ לעיר אל פני השדה, כמו שהיה עם ה'שעיר המשתלח'** (רמב"ן ויקרא יד, ג), **והיא היתה כמו שוחד לס"מ** (ילקוט דוד' על פרשת מצורע ד"ה ושלח את הצפור) **שלא יקטרג כל עוד שלא נשלמה טהרתו של המצורע, עד לאחר תגלחתו וכיבוש הבגדים וטבילה של יום השביעי וקרבן של יום השמיני**. **וזה פירושו מה שנאמר שנשלחה "על פני השדה", כמו שאמר יעקב אבינו על עשו "כִּי אָמַר אֶכְפְּרָה פָּנָיו בַּמַּנְחָה" (בראשית לב, כא) כלומר שינוח רוגזו על שמקבל "שוחד" (שפתי כהן על התורה' פרשת מצורע על הפסוק 'ושלח את הצפור').**

ההבדל בין 'שעיר המשתלח' ביום הכפורים לבין 'הציפור המשולחת' אצל המצורע, הוא שהשעיר המשתלח היה ממין בהמה והלך 'לעזאזל' כלומר לס"מ עצמו (ויקרא יד, ג) **פרשת מצורע ד"ה זאת תהיה תורת המצורע) וכיפר בזה על עסקי הציבור** (מאירת עיניים' לרב יצחק דמון עכו תלמיד הרמב"ן פרשת מצורע ד"ה מקום שאין שם ישוב), **ואילו ציפור המשולחת היתה הולכת ל'פורחות השדה' שהם השצים הטסים ופורחים באויר** (ויקרא יד, ג) **הציפור המשולחת היתה נושאת את כל עוונותיו של החוטא אל מחוץ לעיר אל פני השדה" ממש מקום חֲרָבָה ושממה ולא בבית ובמקום ישוב** (מאירת עיניים' פרשת מצורע ד"ה מקום שאין שם ישוב), **וזה בדומה לשילוח של 'השעיר לעזאזל' שהיה דווקא במדבר שנאמר "וַיִּשְׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְעֶזְאֵזֵל וְעָמַד חַי לִפְנֵי ה' לְכַפֵּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעֶזְאֵזֵל הַמִּדְבָּרָה"** (ויקרא יד, ה) **ה' יראנו נפלאות מתורתו, אמן** (להרחבה על השעיר המשתלח ראה מאמרנו ליום הכפורים – 'שעיר המשתלח לעזאזל').

לציפור הקוראים החשוב והיקר ברכת ה' עליכם:

לאור הביקוש גדל מאוד היקף ההפצה של העלון בחסדי שמים, והוא מופץ מידי שבוע באלפי עותקים ברחבי הארץ. אך על מנת שנוכל להמשיך את הפצתו עלינו לעמוד בהוצאות ההדפסה המרובות ולכן אנו זקוקים במצבם לתרומותם ונדבת ידם. ניתן להקדיש לרפואה והצלה, ולהבדיל לעילוי נשמה.

כל התרומות מועברות במזלון לכיסוי הוצאות ההדפסה! ניתן לקבל פרטי חשבון להפקדה בטלפון 052-7675933 וכן ניתן לקבל פרטים גם במייל: alon.torat.haim@gmail.com

<p>העלון מופץ לרפואת מוריה בת רחל הולנדה הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת שלימה של דוד בן פיניה הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות טילה אסתר בת אלינור הי"ו שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שילמה של רומי בת טילה הי"ו גויה בת טילה הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>
<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>
<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>	<p>העלון גם לרפואת חיליות שירה בת אלינור הי"ו</p>

העלון מופץ לעילוי נשמה של נתן מישאל בן חיה סוליקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מופץ לעילוי נשמה של ר' לוי בן רבקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מופץ לעילוי נשמה של נתנאל הכהן בן יונה הכהן ז"ל אלכסנדר בן יהודה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.